



Parc Natural del Cadí Moixeró

Guardiola de Berguedà

Ubicació

Comarca: Berguedà
Lloc/Adreça: Carrer de la Vinya núm 1. 08695 (Bagà)
Emplaçament Serres del Cadí i Moixeró
Alçada: 725,7

Coordenades:

Latitud: 42.2332
Longitud: 1.8792
UTM Est (X): 407517
UTM Nord (Y): 4676277

Classificació

Número de fitxa 08099-27
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: Xarxa natura 2000
Europea – Atributs inspire: Natura 2000 – Àrea especial de conservació
Observacions protecció: DOGC. 353/1983 de 15 de juliol. Llei 6/1982
Data aprovació: dt., 05/09/2006 - 12:00
Accés Obert
Ús actual: Lúdic
Titularitat Pública
Titular: Generalitat de Catalunya. Dep. de Medi Ambient i Habitatge. Àrea de Patrimoni Natural
Autoria de la fitxa Pere Cascante i Torrella
Data de registre de la fitxa: dl., 17/07/2017 - 02:00

Descripció

Les dues grans serralades del Cadí i del Moixeró, unides pel coll del Tanca la Porta formen una gran barrera muntanyosa en el punt d'unió del Pirineu i el Prepirineu català. És en aquesta zona on el parc natural del Cadí i Moixeró acull a més d'una gran biodiversitat, llocs de gran bellesa i atractiu especials.

Geològicament forma part de la unitat fisiogràfica del Prepirineu català compost per unitats estructurals i mantells de cobriment desplaçats diversos quilòmetres al sud durant la formació de la serralada del Pirineu. Hi ha un predomini de les roques calcàries de diferents períodes geològics que donen lloc a rius, avencs, coves i engorjats de gran bellesa natural i paisatgística. La columna vertebral del parc la configuren els cims del Puig Llançada, coll de Pal, Tossa d'ALP, Serra del Moixeró, Colls de Vimboca i Pendís, Serra de la Moixa, pic del Coma bona, de la Costa Cabirolera, de la Canal Baridana seguint una orientació d'est a oest. El punt central és el Coll del Pendís el qual fa de nexa i unió entre les Serres del Moixeró de l'era paleozoica i la del Cadí de l'eocè. El mantell de corriments del Cadí en el seu desplaçament cap al sud va arrossegar una part important del sòcol paleozoic que ja havien patit moviments durant l'era primària. La zona oest del coll del Pendís es caracteritza per un paisatge de roques de l'era paleozoica amb predomini de les calcàries del Devonian formant grans cingleres que alternen amb zones més argiloses i terrenys més suaus. A la base de tot aquest conjunt afloren les restes d'una antiga caldera volcànica reblerta per laves riolítiques del període autunià que va fins al paleozoic i associada amb l'emplaçament de batòlits granítics d'Andorra, Catalunya Nord i Cerdanya. La zona de l'oest del Coll del Pendís, les roques pertanyen al terciari superior.

Observacions:

La serra del Cadí està estructurada en una sèrie de capes inclinades principalment al sud que culminen amb un gruix calcari important de l'eocè que formen el relleu de la cara nord. Totes aquestes capes reposen damunt d'un sòcol paleozoic amb relleus més suaus. Al sud del Cadí els materials de l'eocè semblen enfonsar-se sota els materials calcaris de l'era Secundària pertanyents a la zona del Pedraforca i configurant el paisatge característic de l'Alt Berguedà. A nivell hidrològic destaquen les conques dels rius Segre i Llobregat i la zona del Puig Llançada hi ha el torrent de Rus que drena a la conca del Ter. El predomini de roques carbonatades genera un paisatge càrstic de coves i avencs amb les Dolines de la zona de l'est del Cadí, Aqüífers càrstics a la Dou del Bastareny i Fonts del Llobregat, coves com la fou del Bor i avencs a les Gralleres del Pedraforca i del Cadí. A nivell de vegetació trobem l'estatge alpí per damunt dels 2300 mm amb predomini de zones de roca (moixeró i crestes del Cadí) i prats alpins a la zona nord del Moixeró, Puig Llançada i Tossa d'Alp, Coma floriu i Pla d'Anyella. L'estatge subalpí (1800-2300) es caracteritza per pinedes de pi negre, especialment a la vessant nord del Cadí i Moixeró destacant la vall de l'Inglà, de Riu, de Pla de Cadí i prat d'aguiló però també del vessant sud a les zones de rocs de Canells, Pla Bagà, la Bòfia. A destacar les avetoses que hi ha a la zona de l'Inglà i nord del coll de Jou. Aquest estatge però es caracteritza per un ampli predomini de boscos de pi roig especialment a la zones de Gréixer, rebost, i sud del coll del Pendís i coll de Vimboca. A l'estatge montà (1300-1800) hi trobem una gran quantitat de fagedes a la zones del Berguedà i avetoses en algun lloc de la Cerdanya. Finalment l'estatge submontà (sota dels 1300) és el paisatge característic de les zones baixes amb rouredes i algunes pinedes de pi roig. A les zones més seques hi ha un predomini dels carrascars. És on s'hi troben la majoria de les restes d'hàbitat.

Història

La necessitat de protegir l'àrea de la serra del Cadí figurava ja en les previsions de planificació regional que va fer, el 1932, la Generalitat de Catalunya d'època republicana. Això es va tornar a plantejar, molts anys després, en el Pla provincial de Barcelona del 1963, que preveia espais naturals a la zona. El 1966 es va

promulgar la llei que establia la Reserva Nacional de Caça del Cadí, la qual inclou actualment, a més de la zona que avui és Parc Natural, les serres del Verd i de Port del Comte. Aquesta llei, encara vigent, ordena els recursos de la fauna de manera que el seu aprofitament cinegètic pugui representar una font d'ingressos per a les poblacions que en formen part. Una altra figura de protecció inclosa dins l'espai que ocupa el Parc Natural és el Paratge Natural d'Interès Nacional del Massís del Pedraforca, declarat per la Llei 6/1982, de 6 de maig, de la Generalitat de Catalunya, que comprèn, a més de la muntanya del Pedraforca, la vall de Gresolet. Finalment, per mitjà del Decret 353/1983, de 15 de juliol, de la Generalitat de Catalunya, i a instàncies del Parlament de Catalunya, es va crear el Parc Natural del Cadí-Moixeró. En l'àmbit europeu, el setembre de 1987, d'acord amb la Directiva 79/409 CEE, el Parc va ser declarat Zona d'Especial Protecció per a les Aus (ZEPA) i, anys més tard, mitjançant una Decisió de la Comissió de 22 de desembre de 2003, es va aprovar el seu ingrés a la regió alpina dins la Xarxa Natura 2000, ja que és l'espai protegit català amb un nombre més gran d'hàbitats i espècies de flora i fauna d'interès europeu (30 en cada cas), d'acord amb la Directiva d'hàbitats de la Unió Europea.

Bibliografia

<http://parcsnaturals.gencat.cat/cadí>

